

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuli 2009)

Selle kuu kirjas kutsub piiskop Echevarria Opus Dei usklikke tänama selle suure kingituse eest, mida kujutab endast iga preester. Sest ” Preesterlus on Jeesuse südame armastus”.

30.06.2009

Mu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Püha Josemaria püha on äsja möödunud ja nii tahan ma südame ja mõistusega meie isa poole pöörduda,

sest tema eestkostet palun ma sageli ja väga tungivalt. Kui mõtleme tema isiksusele preestrina, tema suurepärasele vastusele sellele, mida Jumal talle 2. oktoobril 1928 näitas, siis saame me veelkord aru, kui toimekas on üks püha preester. Ta ütles meile nii sageli, et preestrid mitte ainult ei päästa oma hinge, vaid nad viivad endaga kaasa lõputu hulga hingesid. Seepärast on vajalik, et me kristlastena väsimatult preestrite pühaduse eest palvetaksime, et nad suudaksid oma ametit hästi täites ja oma kutsumusele truuks jäädes lugematule hulgale inimestele taevateed sillutada.

Need mõtted meenuvad mulle ikka ja jälle nendel esimestel Preestrite aasta nädalatel, mille Paavst 19. juunil, Jeesuse Püha Südame Suurpühal avas. Jutluses ütles ta, et "Jeesuse kutse" jääge minu armastusse "on tõesti tõsi ja see puudutab kõiki

ristituid, (...) Kõlagu see kutse meile preestritele eriti tungivalt täna, kui kuulutan välja Arsi preestri surmaastapäeva puhul Preestrite aasta.”[1]

Tänu tema lõputule Jumalaarmastusele ja põlevale soovile hingesid pühitseda, on Johannes Maria Vianney pühitsetud teenrite eeskuju ja patroon. Ma võin kindlalt väita, ei meie Isa pöördus alati suure armastusega tema poole, kui ta Arsi läks, et usaldada talle preestrite pühadus ja diotseesiipiiskoppide suhted Opus Deiga. Palugem ka meie eelseisvatel kuudel selle eest.

Katoliku Kiriku Katekismuses on üks Arsi preestri lause, mida Benediktus XVI neil päevil tsiteeris. *Preestrid on Jeesuse südame armastus.*[2] Milline tõde nendes sõnades sisaldub! Ja paavst kuulutab: ”Kuidas võiksime mitte olla liigutatud, mõeldes, et meie

preesterliku teenistuse kingitus on tulnud otse Jeesuse Südamest. Kuidas oleks võimaliik unustada, et meid on preestriteks pühitsetud, selleks, et alandlikkuses ja preestri kombel usklikke teenida? Meil on kiriku ja maailma jaoks asendamatu sõnum, mis nõuab meilt täielikku truudust Kristusele ja lakkamatut ühtsust temaga.” [3]

Preestrikutsumus on täiesti eriline Jumala kingitus inimkonnale, sest nii võivad lunastuse viljad igal ajal ja igal pool hingedeni jõuda.

Loomulikult hindas meie Isa seda tohutult. Väljend: *Josemaria, preester* kostis sageli tema huultel ja sellest kirjutas tema sulg. ”Preesterlus on suurim, mis maailmas eksisteerib, ütles ta. Piisab, kui ainult mõtleme, mida see õieti tähendab, kui me iga päev Jeesusel maapeale tulla võimaldame. Meie taevalik Ema, keda peame väga armastama ja kellest suurem on ainult Jumal, lubas

Issandal ainult korra sündida: *fiat mihi secundum verbum tuum!* (Lk.1, 38).”[4]

Aga otse loomulikult ja Opus Dei spetsiaalsetest ülesannetest tulenevalt, hindas meie asutaja samamoodi ka ilmik-kristlaste kutsumust. Ega muidu poleks Jumal valinud teda, rajama maailma jaoks Opus Dei teed, *teed pühaduselekutsetöö ja kristlase igapäevakohuste täitmisekaudu*[5] juba möödunud sajandi kolmekümnendatel aastatel, kui ei räägitud veel üldisest kutsumusest pühadusele ja apostolaadile – kui täiesti tundmatust mõistest – juhatas püha Josemaria inimesi, kes tema kui preestriga kokku puutusid, kristliku kutsumuse väärtuste juurde ja aitas neil Ristimise sakramendi vaimset rikkust avastada, muuhulgas tõsiasja, et kõik inimesed, mehed ja naised ühes ja samas Kristuse preesterluses osalevad ja et kõigil on preestrihing;

et kõik peaksid püüdma, samuti nagu preestrid, kõigest hingest pühaks saada ja teisi pääsemisele juhatada.

Kuni tema elu lõpuni oli see nagu refrääniks, mida ta kordas alati armastava südame uute variatsioonidena. Isegi päeval, mil ta siit ilmast taevasesse koju kutsuti, toonitas ta ühel kohtumisel oma tütardega: "Teil on preestrihing – seda ütlen ma teile alati, kui ma teiega kohtun. Samuti teie ilmikutest vendadel on preestrihing. Selle preestrihingega võite ja peate te kaasa aitama ja selle Issanda armuga ja koos meie pühitsetud preestritega – Opus Dei preestritega – võime me tõhusat tööd teha."[6]

Oma kirjades ja kokkusaamistel erinevast ümbrusest pärit usklikega selgitas püha Josemaria seda õpetust lähtudes konkreetsetest näidetest, mis olid üldise preesterluse stiimuliks. Nii näiteks vastas ta 1970.

aastal küsimusele, mis keegi talle esitas: "Me kõik oleme osalised Kristuse preesterluses. Ma ei räägi teile sellega midagi uut, sest sedasama kirjutab püha Peetrus (1 Pt. 2,9). Kõigil teil on kuninglik preesterlus. Minul on lisaks sellele veel pühitsetud preesterlus. Ja see kuninglik preesterlus võimaldab meil olla püha hõim, valitud sugu, jumalarahvas. Kas sa teadvustad seda endale üha rohkem ja rohkem? Ja kui oled püha rahva ja valitud soo hulgast, pead sa olema Jumala ja inimeste õiguste kaitsja. Ja sa teed kõigile palju head, kui teed oma tööd, mis sulle väga ei meeldi, armastusest, armastusest Kristuse vastu, sest see on Tema tahtmine. Ning kui mõtled ka kogu inimkonnale, siis on sul need kuningliku preesterluse jäljed, millest püha Peetrus räägib." [7]

Vatikani II Kirikukogu kinnitab ühes dokumendis, mis puudutab teeniva preesterkonna ja usklিকেle omase

preesterluse vahelisi suhteid: ”Nad erinevad küll üksteisest oluliselt ja mitte ainult kraadi poolest. Ometi on nad teineteisega seotud., nad mõlemad võtavad erilisel viisil preesterlusest osa. Nimelt kujundavad ja juhatavad pühitsetud preestrid oma sisemise jõu ja võimuga preesterlikku rahvast; ta viib Kristuse isikus täide Euharistliku Ohvri ta teeb seda kogu jumalarahva nimel; usklikud omakorda osalevad oma kuningliku preesterliku jõuga selles Armulaua Ohvris ja teostavad oma preesterlust, võttes vastu sakramente, palvetades, tänades, andes sellest tunnistust oma püha eluga, enese ärasalgamisega ja armastusetegudega.”[8]

Kuna preestritele omane eriline kohustus, usklike teenimine, aitavad ja kergendavad nad täide viia nende üldist preesterlust, mille usklikud on saanud Ristimisega. Niisiis on vajalik, et Kristuse teener kogu jõuga püüaks

vastata sellele tohutu suurele
kingitusele, mille ta on saanud. Selle
kokkuvõtteks ongi just Preestrite
aasta, mis äsja algas. Preestriamet on
korvamatu, sest see kutse
pühadusele ja apostolaadile jätab
ilmikute ellu sügavad jäljed. Ainult
see on Õpetaja, kes pühitsetud
autoriteediga Jumalasõna kuulutab.
Ainult preester saab
Pihisakramendis jumalikku
andestust jagada ja hea karjasena
hinged igavese elu teele juhatada.
Ainult preestril on õigus pühal Missal
Kristuse Ihu ja Verd pühitseda, nii, et
kõik võivad isiklikult ja konkreetselt
Paasaohvrast osa saada ja Armulauda
vastu võtta, mis on hädavajalik toit
hingede üleloomulikul teekonnal.

See kõik on põhjuseks, miks peame
preestrite truuduse eest palvetama.
See tähendab, et preestritel on
rahvas, keda nad teenivad ja samuti
usklikel on preestrid, kes neid
teenivad. Seepärast peame iga päev

tõelises ühenduses pühakutega iga päev nii preestrite kui ka rahva eest palvetama. Palume Jumalalt jõudu selles igapäevases võitluses isikliku pühaduse eest ja ühinegem palves Ladina-Ameerika rahvaste kristlastega: *Issand, anna meile pühasid preestreid*. See palve on alati aktuaalne ja vajalik, sest peaksime aru saama, st see tuleb meile kõigile kasuks, kui palume taevast Kleeruse pühaduse pärast. See igapäevane vastutus puudutab meid kõiki. Kas palvetame nii iga päev? Kas kutsume ka teisi koos endaga palvetama?

Millise armastusega täitis püha Josemaria seda kohustust! Oma usust ja pühakute osadusest indu saanud, püüab ta oma kuulajaid veenvate ja mõjuvate sõnadega liigutada. "Ma ei tea halbu preestreid", ütles ta. "Ma tean küll, et mõned on nõrgad, jõuetud, võibolla arglikud. Aga halvad? Ei! [9] Ja teinekord: "kas ei tule see mõnikord sellest, et te ei aita

neid piisavalt? Kas te palvetate preestrite eest? Kas te teete nii, nagu Noa head pojad? (...) Näidake üles kasvõi natuke kaastunnet ja armastust. Ärge rääkige teistest paha. Andestage, paluge andeks, palvetage.”[10]

Minu tütred ja pojad, tõstkem täis usaldust ja optimismi oma palved taeva poole – kiriku eest, preestrite pühaduse eest, jumalarahva eest. Palugem, et kõigi rahvuste hulgas kasvaks nende inimeste arv, kes Kristust otsivad, temaga suhtlevad, temasse armuvad. See Kristuse väljend – lõikust on palju, aga töötegijaid vähe. Palugem niisiis lõikuse Issandat, et ta saadaks meile töötegijaid. [11] – on alati aktuaalne, nagu ka meie Isa sageli toonitas. Ühes vaatluses 1964. aastal ütleb ta: ”Minu lapsed, kui mõtleme sellele, kui palju on maailmas nälga tõe järele; kui vaesed on hinged, kellel ei ole valgust; kui mõtleme minu ja teie

nõrkustele ning paljude inimeste nõrkuste põhjustele, mis tulenevad sellest, et inimesed ei näe Jumala valgust; kui peame hädavajalikuks Kristuse rõõmusõnumit külvata, nii, et see külv võiks luua elu ja kanda õisi. Ja tuletagem meelde – ja me oleme seda juba vaadelnud – kuidas rändas Kristus näljasena Palestiina teedel (...) Ja kui oli Sabbath, läks Jeesus koos oma jüngritega läbi viljapõldude. Jüngritel tuli nälg ning nad kiskusid viljapäid ja sõid neid. (Mt.12, 1) Nagu ka meie täna, mõtlesid nad kindlasti ka tookord, kui hädavajalik on rõõmusõnumit kuulutada samal ajal kui nad üle viljapõllu läksid ja küpseid viljapäid kiskusid ning näljaselt neist teri sõid. *Messis quidem multa.* Saak, see inimhulk, mille nad tookord said ja mis hiljem tuli, oli suur. *Messis quidem multa, operarii autem pauci* (Mt. 9, 37); Saak on suur, ainult töötajaid on vähe. Kas ei ütle ma teile seda sageli erineval kombel? (...)

Pöördugem Issanda poole. *Rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam* (Mt 9,38), palugem niisiis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötegijaid oma põllule.”[12]

Minu tütred ja pojad, *caritas Christi urget nos* [13], Kristuse armastus sunnib meid. Nii nagu püha Josemariale, peaksid ka meile püha Pauluse mõtted sügavale südamesse tungima. Jumal, kõigevägevam, kõige armu saatja on meie kõigi poolt väga armastatud. Vastakem sellele nii suurele armule, armastades Teda iga päevaga rohkem ja rohkem, teades, et Tema kutse on alati uus ja igal juhul parim ning et me sellele teadlikult ja kindlalt vastama peame, sooviga, Pühakirja sõnu oma elus teostada: *ecce ego quia vocasti me* [14]; siin ma olen, sest sa hüüdsid mind. Ja, me kõik peame püüdma seda teostada, mis meie Isa Tees soovitab.”Järgnegem koos meiega armastuse jälgedes.” [15]

Ühest küljest vajab Jumal palju
pühasid preestreid, kuid on ka palju
pereisasid ja emasid, noori ja vanu
inimesi, inimesi kõigist
ühiskonnakihtidest, kes oma
kutsumust pühadusele ja
apostolaadile, mille nad ristimise
kaudu saanud on, väga tõsiselt
võtavad. Ka Paavst valis Pühakirjast
ühe lõigu sellise mõttega "Palugem
Issandalt lõikust! Ma tahan öelda, et
me ei saa lihtsalt kutsumusi "teha",
need peavad tulema Jumalast. Me ei
saa, nagu võibolla muus töös,
kasutada head strateegiat ja
managementi, niiöelda, inimesi
meelitada. See kutsumus peab alati
leidma tee Jumala südamest inimeste
südamesse. Kuid ometi, selleks, et see
võiks jõuda inimeste südameteni, on
ka meie kaasabi vajalik. Lõikuse
Issandat paluda, tähendab eelkõige,
et paluksime selle eest, et Ta inimeste
südameid liigutaks, ja et ütleksime:
Tee seda ometi! Ärata inimesed !
Süüta neis vaimustust ja rõõmu

Evangeeliumist! Lase neil ära tunda, et see on suurim kõigist varandustest ja et need, kes sellest aru saavad, on kohustatud seda ka teistele edasi andma.”[16]

Kui sageli oli mul võimalus kaasa elada meie Isa hingeinnule. Kõik mida ta ka ei teinud, tundus talle liiga väikesena, alati üritas ta rohkem teha, mitte midagi vähendada, mis Jumalale auks ja hingedele kasuks võis olla. Kas ka meie käitume nii? Kas armastame Jumalat iga päev uue armastusega? Kas näitame oma käitumisega, kuidas Jumalat armastatakse?

Selles kuus sõidan ma Saksamaale, Puerto Ricosse ja Mehhikosse. Olge minuga ühenduses, kui palvetan Guadalupe Jumalaema ees ja minu palvesoovidega, nagu tegime seda siis, kui meie Asutaja 1970. aastal Mehhikosse sõitis. 7. juulil mõelgem kõik sellele, mida ütles Don Alvaro

”Siin ma olen”, et see hoiak süveneks
ja uueneks päevast-päeva. Palugem
tema eestkostet, et ta annaks meile
murdumatut truudust.

Kogu armastusega ma õnnistan teid,

Teie Isa

+ Javier

[1] Benediktus XVI, Jutlus Preestrite
aasta avamisel, 19.6. 2009

[2] Katoliku Kiriku Katekismus, Nr.
1589

[3] Benediktus XVI, Jutlus Preestrite
aasta avamisel, 19.6.2009

[4] Püha Josemaria, Kiri 8.8.1956, Nr
17

[5] Palve püha Josemaria poole

[6] Püha Josemaria, Ühe kohtumise märkmed, 26.6.1975

[7] Püha Josemaria, Ühe kohtumise märkmed, 21.5.1970

[8] Vatikani II Kirikukogu, dogm konstitutsioon, *Lumen gentium*, Nr.10

[9] Püha Josemaria, Ühe kohtumise märkmed, 19.11.1972

[10] Püha Josemaria, Ühe kohtumise märkmed, 29.10.1972

[11] Mt. 9, 37-38

[12] Püha Josemaria, Ühe kohtumise märkmed, 26.3.1964

[13] 2 Kr. 5, 14

[14] 1 Sm. 3, 6

[15] Püha Josemaria, Tee, Nr. 790

[16] Benediktus XVI, Jutlus Freisingis, 14.9 2006

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuli-2009/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-juuli-2009/) (09.08.2025)